

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

КОМІТЕТ З ПИТАНЬ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПРАВОСУДДЯ

В І С Н О В О К

щодо проекту Закону
про внесення змін до статті 32 Кримінального процесуального кодексу
України щодо особливостей територіальної підсудності
кримінальних правопорушень, вчинених в районах проведення
антитерористичної операції
(реєстр. № 7296 від 16 листопада 2017 року)

Комітет Верховної Ради України з питань правової політики та правосуддя розглянув на своєму засіданні 28 лютого 2018 року (протокол №67) на відповідність Конституції України проект Закону України про внесення змін до статті 32 Кримінального процесуального кодексу України щодо особливостей територіальної підсудності кримінальних правопорушень, вчинених в районах проведення антитерористичної операції (реєстр. № 7296 від 16 листопада 2017 року), поданий народним депутатом України Немирею Г.М. та іншими (далі - Законопроект).

Згідно з поясннювальною запискою до Законопроекту його метою є забезпечення проведення об'єктивного, неупередженого розгляду кримінальних справ щодо військовослужбовців, обвинувачених у вчиненні злочинів під час участі в антитерористичній операції.

Для досягнення мети авторами Законопроекту пропонується доповнити статтю 32 Кримінального процесуального кодексу України новою частиною четвертою, якою встановити, що у разі, якщо кримінальне правопорушення вчинено в районі проведення антитерористичної операції особами, які здійснювали захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України, брали безпосередню участь в антитерористичній операції, забезпечені її проведення, перебуваючи безпосередньо в районах антитерористичної операції у період її проведення, то кримінальне провадження здійснює суд, визначений в порядку, передбаченому частиною третьою статті 34 цього Кодексу, області, найбільш територіально наближеної до області, в межах території якої вчинено кримінальне правопорушення (крім областей, де проводиться антитерористична операція).

Вирішуючи питання про відповідність Законопроекту положенням Конституції України, Комітет виходить з такого.

У Конституції України зазначається, що Україна є правовою державою (стаття 1), права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (частина друга статті 3); органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією межах і відповідно до законів України (частина друга статті 6), в Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (частина перша, друга статті 8).

У своєму Рішенні від 9 вересня 2010 року № 19-рп/2010 Конституційний Суд України зазначив, що відповідно до частини другої статті 3 Конституції України головним обов'язком держави є утвердження і забезпечення прав і свобод людини, за свою діяльність держава відповідає перед людиною. Забезпечення прав і свобод потребує, зокрема, законодавчого закріплення механізмів (процедур), які створюють реальні можливості для здійснення кожним громадянином прав і свобод (підпункт 3.2 пункту 3 мотивувальної частини).

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19 Основного Закону України).

Відповідно до Основного Закону України всі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах, права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними; конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані; кожен має право на повагу до його гідності; ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню (стаття 21, частина друга статті 22, частина перша, друга статті 28 Конституції України).

Права і свободи людини і громадянина захищаються судом; кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб; кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини; кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань (частина перша, друга, третя та шоста статті 55 Конституції України).

Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України (частина перша статті 64 Основного Закону України).

Наведені норми Конституції України цілком кореспонduються з чинними міжнародними договорами (згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України), які відповідно до частини першої статті 9 Основного Закону України є частиною національного законодавства України.

За приписом частини першої статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожен при вирішенні питання щодо його прав та

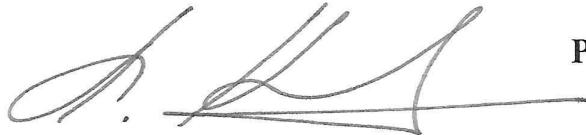
обов'язків має право на справедливий і відкритий розгляд незалежним і безстороннім судом, встановленим законом.

Відповідно до пунктів 1, 14 частини першої статті 92 Конституції України права і свободи людини, їх гарантії, а також судочинство визначаються виключно законами України.

Верховна Рада України – єдиний орган законодавчої влади в Україні, одним із повноважень якого є прийняття законів (стаття 75, пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України).

Враховуючи викладене, Комітет з питань правової політики та правосуддя дійшов висновку, що проект Закону про внесення змін до статті 32 Кримінального процесуального кодексу України щодо особливостей територіальної підсудності кримінальних правопорушень, вчинених в районах проведення антитерористичної операції (реєстр. № 7296 від 16 листопада 2017 року), поданий народним депутатом України Немирею Г.М. та іншими, не суперечить положенням Конституції України.

Голова Комітету

Р.П. КНЯЗЕВИЧ